

Alte Drucke

**ISAGOGE || GRAMMA=||TICA IN HEBRÆAM || linguam edita
|| ab AMBROSIO REV-||denio Theologiæ Doctore, ac ||
Professore in Academia || Ienensi. || Cui ...**

**Reuden, Ambrosius
Fabricius, Lorenz**

Witembergae, 1594

VD16 ZV 30858

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-149848

ISAGOGÆ

GRAMMÆ

TICA IN HEBRÆAM

linguam edita

ab

AMBROSIO REV.

denio Theologiæ Doctore, ac

Professore in Academia

Ienensi.

Cui adiectus est modus, quo radices apud Hebræos investigari expeditè possunt.

Wittenbergæ

Imprimebat Wolfgangus Meisnerus,

LECTORI S. P.

Miramur vetustatis industriam
 & agilitatem quæ Iliada Homeri in
 membrana scriptam & nuci inclusam ostene-
 tabat. Suspicimus Callicratē ex ebore formicas
 quarum partes ab astantibus vix cerni potues-
 runt formantē. Attoniti spectamus Myrmecidē,
 qui quadrigam ex eadem materia quam mus-
 sca integeret alis, & navem, quā apicala pen-
 nis absconderet, artificiosē exsculpsisse scribia-
 tur. Quid non miremur hominum, & Methodi-
 norūq; dexteritatem, qui res multiplices, &
 varie dispersas, ad paucas classes referre præ-
 ceteris noverunt. Quapropter non te lector quæ-
 dāspere offendat, paucitas pagellarum huius
 Isagoga, nec à susceptio vel suscipiendo He-
 bræo studio absterreat. Placuit enim auctori
 præcepta præscripturo esse brevem, qui emulas-
 tus vetustatis solertiam, hisce paucis pagellis
 præcepta ferē omnia Hebrææ linguae complecti
 voluit. Nihil enim in hac Εισαγωγῇ partium
 Grammaticarum, sive Etymologiam, in qua
 maximē elucet verba perfecta & imperfecta:
 sive Syntaxin vocum Hebræarum spectas, desi-
 deratur. Proinde arripe gratus hoc filum
 Ariadneū & cum hoc coniunge, cæ-
 terorum Εγκυκλίου Gram-
 maticas.

M. L. F. D.

Clarissimo Viro,

eruditione, virtute, ac pietate
præstantiss: DN. LAVREN-
TIO FABRICIO, Philoso-
phiæ Magistro. atq; in celeberrima
Acad: Witembergensi, Lin-
guæ sanctæ Professori publico,
& solerti, amico suo veteri,
& haud postremo.

S. P. D.

*Vandoquidem,
omnia Gram-
matices Hebrææ
Compendii, à me*

*anno supra sesquimillesimum
octuagesimo quarto in iuven-
tutis studiosa gratiam bono a-
nimo, certoq; sine editi, exem-
plaria prorsus divendita, &
ut homines fide digni referūt,*

A 2 peni-

penitus distracta sunt, clarissime, doctissime, atq, piissime
Dn. M. LAVRENTI,
Professor fidelissime, atq, amice
vetus, ac singularis: multi
autem, in diversis degentes locis,
literati, ac prudentes viri
subinde instant, & vehementer
urgent, ut, libellum istum,
qui fortassis propter methodum,
& brevitate non ingratus
est, denuò typis describendum,
& divulgandum, primo quoque
tempore curem: ideo industriae
tuae potestatem facio, Isagogen
illam, cujus jam memini,
si ita placet, certis distinctam
capitibus, & brevibus illustratam
scholiis, vicissim praeo
sub-

jiciendi, & cum sacrosancta
Theologia Candidatis, & a-
liis, qui scripturà Hebraica
delectantur, ad melius intelli-
gendas sacras literas, ad dili-
gentius dijudicandas diver-
sas diversorum interpretum
interpretationes, atq; ad faci-
lius deprehendendos ac fortius
refutandos perniciosos hreti-
corum errores, benignè com-
municandi. Vale in f. E S V
Christo, Immanuele, cum u-
niversis, ac singulis Illustris-
sime Academia VViteber-
gensis Professoribus, Studio-
sisq; adolescentibus, tam hoc,
quam sequentibus annis, opti-
mè, felicissimè ac diutissimè.

A 3. Da-

102
Datum Jena Calendis Janu-
arii, anno Decemvrii 1594.

Humanitatis, ac soler-
tiæ tuæ amantiſ:

D. Ambrosius Reudenius
pro tempore Acade-
miæ Ienensis Rector,
& Facultatis Theolo-
gicæ Decanus.

ISAGOGÆ METHODICA

Grammaticæ

Hebrææ.

C A P. I.

De Literis.

 O M P E N D I V M
Grammaticæ Hebrææ
complectitur præcipua
præcepta Etymologiæ,
& Syntaxis. In Etymologia con-
siderandæ sunt vocis, tam partes,
& accidentia; quam species. Par-
tes sunt prima elementa; & sylla-
ba. Primorum elementorum ad-
miniculo lingua Hebræa à dextra
sinistram versus naturali & recto
ordine propter commoditatē scri-
bendi legitur. Atque primum ele-
mentum est litera, aut punctum.

A 4 Lite-

Litera, siue consonans, est primū
elementum; quod puncto conso-
nat : suntq; literæ numero viginti
duæ :

1	Con: א	Aleph	א
2	ב	Beth	ב
3	ג	Gimel	ג
4	ד	Daleth	ד
5	ה	He	ה
6	Con: ו	Vau	ו
7	ז	Zain	ז
8	ח	Chet	ח
9	ט	Thet	ט
10	Con: י	Iod	י
11	כ	Caph	כ
12	ל	Lamedb	ל
13	מ	Mem	מ
14	נ	Nun	נ
15	ס	Samech	ס
16	ע	Ayin	ע
17	פ	Pe	פ
18	צ	Zade	צ, ts
19	ק	Kuph	ק
20	ר	Resch	ר
21	ש	Schin	ש
22	ת	Tau	ת

דלית
malle

CAP. II.

De literarum divisione.

Dividuntur autem literæ potissimum ratione figurarum, ac potestatum. Quod attinet ad figuras; quinque literæ: Caph, Mem, Nun, Pe, Tsadhe, sunt biformes, possidentes duplices characteres, communes nimirum, ac finales. Communes, siue principales sunt, qui in principio & medio dictionū locantur: sunt quinque huiusmodi: כמנפע.

Finales, siue terminales, characteres sunt, qui solum in fine dictionum ordinandæ ac distinguendæ scripturæ gratia ponuntur ad hunc modum: ׀ ך ם ן ן ן.

Deinde, ut, residuis versuum spatij expletis, vocabulorum distinctio prohibeatur, sex sequentes literæ, cum in principio, tum

A 5 vel

Communes
Charactères

paris
infinitiv
substantiv
radic.

Litera distincta.

ISAG. METHOD.

vel maximè in fine sic dilatantur :
 אהחא

*Litera in-
 strumens
 tales.*

In observanda potestate ratio-
 ne prolationis literæ sunt guttural-
 es, אהחא Ahachâ : Palatinæ, אכא
 Gichak : Linguales, דטלנת Dat-
 lanâth : Dentales, זסצרש Zastsarâsch : Labiales, בומפּ Bumaph.

Radicales.

Respectu officij, semper radicales
 sunt sequentes undecim : גרזחט

Serviles.

סעףצקר Interdû serviles sunt hæ
 undecim: אב הוי כלם נשט Tantum
 de literis.

CAP. III.

De punctis vocalibus.

Punctum est primum elementū,
 quod additur consonanti: estq; vocalē. aut servile. Punctum vo-
 cale, sive vocalis est, quæ post suæ
 consonantis sonum pronunciata
 efficit vocem articulatam, vt דבּר
 Dabhar, verbum.

Voca-

Vocales sunt: 13

Longæ.

Camets	a
Zere	e
Chirek magnum	j
Cholem	o
Vauschurek	ü

vau che lary
qu q in p au fide
long in vau

Breves.

Patach	a
Segol	e
Chirek parvum	j
Chamets chatuph	o
Kibbuts	ü

CAP. IV.

De punctis servilibus consonantium.

Punctum servile servit, aut consonantibus, aut vocalibus. Consonantibus Daghés, & Mappik.

Daghés est punctum servile quod inseritur ventri literarum: estque leve,

Dages.

Leve.

leve, ac fore. Leve solis sex literis פֶּנֶר כֶּפֶת in scriptum pronuntiationem earum duntaxat duriorē efficit, tum in principio, tum in medio dictionis post schevā quiescēs.

Forte.

Forte in medio dictionis post vocalem brevem, cui partem attribuit, duplicat omnes literas, ut שִׁבְּר schibbēr perfregit, exceptis quatuor gutturalibus, & Resch.

Mappik.

Mappik est punctum servile in ventre literæ מ: quam in fine aliqui sine vocali, quiescentem docet esse proferendam.

C A P. V.

De puncto serviente
vocali.*Scheva.*

Vocalibus inservit schevā, tam simplex, quam compositum. Simplex constat duobus punctis modo perpēdiculari suppositis:

Estq;

GRAMM. HEBR.

Estque mobile, aut quiescens.
Mobile legitur, ut E brevissimum Simplex. E
in principio & in medio:

- 1 Sub litera notata daghès.
- 2 Post vocalem longam, ca-
rentem accentu Grammatico.
- 3 Post vocalem brevem hā-
bentem accentū Rhetoricū Mē-
thegh.
- 4 Post alterum schevā.

Quiescens literam, sub qua po-
nitur, trahit ad præcedentem vo-
calem. Scheva compositum appel-
latur chatèph, rapiens, id est, ita
corripuens vocales, cum quibus
componitur, ut sine ulla mora pro-
ferantur. Id quod fit in: Catèph
pàrah, " Catèph seghól; " Careph
Camèts, a, e. o Brevissimo.

C A P. V I.

De Syllabis.

Hucusq; de punctis. Syllaba est
inte-

ISAG. METHOD.

integri soni comprehensio, vt כִּי
béghedh, vestis : & quidē vel sim-
plices, vel geminati. In simplici so-
no unica consonans pronuntiatur
ante vocalem, ut דְּבָרָה debharó,
verbum ejus. Sed post quatuor ul-
timas magnas vocales, & Kibbuts
Pátach pronuntiatur ante ע, ח, ה,
in fine duntaxat dictiōnis, vt רוּחַ
Ruach, Spiritus. In sono geminato
plures sunt consonantes extremae
& unica vocalis media, vt מַלְכוּת
Malchuth, regnum. Sed post Ká-
mets, Chólem, Schurék, & Pátach,
Iod in fine dictiōnis coalescit in
diphthongum, vt גִּיְוֵי Goi, gens,

Hebraea
diphthongus.

C A P. VII.

De accentu.

Adhuc de partibus : sequuntur
duo accidentia : accentus & no-
tatio. Accentus sunt Grammati-
ci, & Rhetorici. Grammaticus ex-
tra

Grammas
tici.

GRAMM. HEBR.

tra Biblia sub qua; dictione no-
tatur linea perpendiculari, vt רש
résch, paupertas: atq; acuit sylla-
bam, vel ultimam, vel penultimā.
Etenim ultima existente longa, ac-
centus est in eadem, vt דָּבָר da-
bhár, verbum. Ultima verò brevi
habente, aut ״, vel ״ loco ״, aut Chi-
rek parvum, accentus est in penul-
tima, vt סֵפֶר sepher, liber. Accen-
tus Rhetoricus est Metheg, aut *Rhetori-*
Makkaph. Methegh, retinaculū, *cus.*
scribitur virgula deorsum tracta
dextram versus; ut pronunciatio-
nem syllabæ, cui accidit, decorē
remoretur; sicut videre est in di-
ctioe הָאָדָמָה háadhamah, terra. in-
ter ה & נ. Maccaph, connexio, est
linea transversa inter duas dictio-
nes, eas ita connectens; ut quasi
compositæ uno efferantur accen-
tu, ut מַלְכֵי אֶרֶץ malche é-
rets, reges terræ,

CAP.

C A P. VIII.

De Notatione.

Hæc de accentibus : sequitur notatio; qua disquiritur vocis species, aut figura. In specie vox est primitiva, Hebræis שֹׁרֶשׁ schōresch radix, appellata, quod inde cæteræ nascantur; conitans usitatē tribus duntaxat literis radicalibus, ut פָּעַל Paâl operatus est : aut derivativa, ut פֹּאֵל Poal, opus. In figura vox est simplex, ut אֶבְרָם Abh, Pater : aut composita, ut אֶבְרָם־אֶבְרָם Abhram.

C A P. IX.

De accidentibus nominis.

Haftenus de vocis Hebraicæ partibus, & accidentibus: sequitur eius.

ejusdem distributio, in declinabilem & indeclinabilem. Declinabilis complectitur :

Primum :

Nomen & Pronomen.

Deinde :

Verbum & Participium.

Nomini accidunt quinque :

Genus, Qualitas, Numerus,

Casus, Declinatio.

Genus est Masculinum aut fœ- *Genus*
mininum.

Masculinum cognoscitur ex significatione in nominibus virorum, officiorum virilium, mensium, & fluviorum: & terminatione in litteram radicalem.

Fœmininum similiter cognoscitur ex significatione in nominibus mulierum, muliebrium officiorum, regionum, urbium, & membrorum in animantibus binorum, & terminatione in litteram servilem ן, & ן,

B Qua-

Qualitas. Qualitas consistit in nomine proprio & appellativo, hocq; cum substantivo, tum adjectivo: cui accidit Comparatio: quā Hebræi circūloquuntur in comparativo per Adverbiū intendendi יוֹחֵר jochér, magis; aut per præpositionem מִן Min, præ: in superlativo per Adverbium intendendi מְּוֹדֵה meódh valde; aut per geminationem nominis; aut per positivum cum Genitivo plurali.

Numerus. Numerus est aut singularis, varias habens terminationes: aut dualis in אִים -ajim, ut יָדָאִים jadhajim duæ manus; aut pluralis desinens in Masculinis in יִם im, ut רַבִּיִּים verba; in foemininis in וֹת Oth, ut צְדָקוֹת Iusticiæ.

Casus. Casus, quò ad sensum orationis est sextuplex, cognoscendus: aut ex contextu sermonis; aut ex quibusdā articulis additis in principio.

Nam habet, Nominativus interdum

terdum ך demonstrativum, Genitivus sæpè ך emphaticum, Dativus ך, Accusativus ך, Vocativus interdum ך emphaticum, Ablativus præpositionem ך.

C A P. X.

De geminâ nominum Declinatione.

Declinatio est duplex: Prima, & Secunda.

Prima est Masculinorum, secundum sequens paradigma;

Singularē.

Masculin.

N.	דָּבַר	Verbum,
G.	הַדָּבָר	Verbi,
D.	לְדָבָר	Verbo,
A.	אֶת דָּבָר	Verbum,
V.	דָּבַר	6 Verbum,
A.	מִדָּבָר	4 Verbo.

B 2

Plus-

Plurale.

N.	דברים	Verba,
G.	הדברים	Verborum,
D.	לדברים	Verbis,
A.	את דברים	Verba,
V.	דברים	6 Verba
A.	מדברים	2 Verbis.

Secunda Declinatio est foemina-
 Feminina ninorum, ut sequitur :

Singular.

N.	צדקה	Iusticia.
G.	הצדקה	Iusticia,
D.	לצדקה	Iusticia,
A.	את צדקה	Iusticiam.
V.	צדקה	6 Iusticia,
A.	מצדקה	2 Iusticia.

Plurale.

N.	צדקות	Iusticia,
G.	הצדקות	Iusticiarum,
D.	לצדקות	Iustiojs.
A.	את צדקות	Iusticias,
V.	צדקות	6 Iusticia,
A.	מצדקות	2 Iusticijs.

CAP.

CAP. XI.

*De nominis Distribu-
tione.*

Cæterum nomen est nudum,
constans folis literis radicalibus,
ut: מֶלֶךְ rex: aut Heemanticū, habēs
præter radicales unam pluresvè
ex literis הָאֵמֶנֶתִי ut מַלְכוּת regnū.

CAP. XII.

*De Pronomine sepa-
rato.*

Tantum de nomine. Prono-
men est Integrum, vel Defectivū.
Integrum est separatum, aut affi-
xum. Separatum est personæ pri-
mæ, secundæ ac tertiæ.

Primæ personæ est generis com-
munis, ut:

B 3

Sin-

Singulare.

אני & אניכי

Plurale.

אנו & אנחנו

Secundæ personæ Pronomen
separatū distinctivè variatur ge-
nere Masculino, & Fœminino.

אני Plur. אתה Sing. Masc.

אתך Plur. את Sing. Fœmi.

Tertiæ similiter distinctè vari-
antur, &c.

הם המה Plur. הוא Sing. Masc.

הן הנה Plur. היא Sing. Fœm.

CAP. XIII.

*De Pronomine Af-
fixo.*

Affixa sunt eadem pronomina
contracta,

Genes

Genere	Com	Plur.	Sing.	1	Personæ
		נו	כי		
	Mas Fem	כס	כי	2	
		כן	כי		
	Ma. Fem	הם סמו	והונו	3	
		הן פה	יהנה		

CAP. XIV.

De Pronominibus defectivis.

Defectivum aut caret numero, eoque vel plurali, ut interrogativum personæ מי quis, & quæ; rei מה, ממה, quid, Demonstrativum Masculinum זה hic, Foemininum זאת hęc, Commune וזה hic, hęc; vel singulari, ut אל seu אלה illi, illæ: aut genere, & numero infinitum est, ut relativum אשר contracte ש.

Hęc de Pronomine.

B 4

CAP.

CAP. XV.

De Verbi accidentibus.

Verbo complectenti & Participium accidunt sex:

Genus.

Genus, Numerus, Tempus, Modus, Persona, Conjugatio.

Genus sexum discernens est Masculinum, & Fœmininum, aut Commune.

Genus significationem indicans est:

Activum, Passivum, Neutrū, Commune.

Numerus.

Numerus est singularis, & pluralis.

Tempus.

Tempus est præteritum, unicū videlicet pro omnibus; Præsens; & Futurum.

Modi sunt quinque:

Modus.

Indicativus, Imperativus, Optativus, Subjunctivus, & Infinitivus, Per-

Personæ sunt tres :

Personæ.

Tertia, Secunda, Prima.

Conjugatio est quadruplex :

Conjugatio.

Prima :

Activa *פָּעַל* Passiva *נִפְעַל*.

Secunda :

Activa *פָּעַל*, Passiva *פֻּעַל*.

Tertia :

Activa *הִפְעִיל*, Passiva *הִפְעַל*.

Quarta :

הִתְפַּעֵל.

CAP. XVI.

De distributione verbi, & prima activa conjugatione.

Verbum porrò est perfectum aut imperfectum.

Perfectum tres literas radicales inter conjugandum semper retinet, ut : *פָּקַד* visitavit.

Communiter dicitur

primus ordo.

Cal.

Prima Conjugatio Kal.

do.

Cal.

B s

Præ-

*Præteritum.**Singulare.*

1	2	3. Pers.	
פָּקַדְתִּי	פָּקַדְתָּ	פָּקַד	M.
	פָּקַדְתָּ	פָּקַדְתָּ	C.
		פָּקַדְתָּ	F.

Plurale.

1	2	3. Pers.	
פָּקַדְנוּ	פָּקַדְתֶּם	פָּקְדוּ	M.
	פָּקַדְתֶּם	פָּקְדוּ	C.
		פָּקְדוּ	F.

*Participium præsens
Benoni.*

<i>Plurale.</i>	<i>Singulare.</i>	
פֹּקְדִים	פֹּקֵד	M.
פֹּקְדוֹת	פֹּקְדֵת vel פֹּקְדָה	F.

*Participium præteritum,
Paul.*

<i>Plurale.</i>	<i>Singulare.</i>	
פִּקְדִים	פִּקֵּד	M.
פִּקְדוֹת	פִּקְדָה	F.
		<i>Inf.</i>

Infinitivus,

פקוד: כפקוד כפקוד לפקוד מפקוד:

*Imperativus.**Plurale.*פקדו
פקדונו*Singulare.*פקוד M.
פקדי F.*Futurum.**Singulare.*2
תפקוד3
יפקוד

1. Pers.

M.

אפקוד

C.

תפקדי

תפקוד

F.

*Plurale.*2
תפקדו3
יפקדו

1. Pers.

M.

נפקוד

C.

תפקדונו

F.

CAP.

Prima Conjugatio Passiva Niphal.

Præteritum.

Singulare.

1	2	3	Persona.
נִפְקַדְתִּי	נִפְקַדְתָּ	נִפְקַד	M.
			C.
	נִפְקַדְתָּ	נִפְקַדְתָּ	F.

Plurale.

1	2	3	
נִפְקַדְנוּ	נִפְקַדְתֶּם	נִפְקְדוּ	M.
			C.
	נִפְקַדְתֶּם		F.

Participium præsens.

נִפְקַדְנָה	נִפְקַד	M.
נִפְקַדְתֶּם	נִפְקַדְתָּ	F.
		Inf.

Infinitivus,

הִפְקֵד בְּהִפְקֵד בְּהִפְקֵד לְהִפְקֵד מִהִפְקֵד:

Imperativus.

הִפְקֵדוּ	הִפְקֵד	M.
הִפְקֵדְתִּי	הִפְקֵד	F.

*Futurum.**Singular.*

2	3	1. Pers.
הִפְקֵד	יִפְקֵד	M.
		C.
		F.
הִפְקֵדְתִּי	הִפְקֵד	

Plurale.

2	3	1. Pers.
הִפְקֵדוּ	יִפְקֵדוּ	M.
		C.
		F.
הִפְקֵדְתִּי	הִפְקֵדוּ	
		CAP.

C A P. XVIII.

De secunda conjugationis
activa.

Secunda Conjugatio. Piel.

Præteritum.

Singulare.

1.	2	3 Persona.	
פָּקַדְתִּי	פָּקַדְתָּ	פָּקַד	M.
			C.
	פָּקַדְתְּ	פָּקַדְהָ	F.
	Plurale.		

1.	2	3. Pers.	
פָּקַדְנוּ	פָּקַדְתֶּם	פָּקַדוּ	M.
			C.
	פָּקַדְתֶּן		F.

Participium præsens.

מִפְקֵדִים	מִפְקֵד	M.
מִפְקֵדוֹת	מִפְקֵדָה	F.
	Par-	

Participium prateritum.

מִפְקֵד מִפְקֵד M

מִפְקֵדָה מִפְקֵדָה F.

Infinitivus.

פִּקֵּד : כִּפְקֵד כִּפְקֵד לִפְקֵד מִפְקֵד :

*Imperativus.*פִּקֵּד פִּקֵּד M.
פִּקְדִי פִּקְדִי F.*Futurum.**Singulare.*

2	3	1. Pers.
תִּפְקֵד	יִפְקֵד	M.
	אִפְקֵד	C.
תִּפְקְדִי	תִּפְקְדִי	F.

Plurale.

2	3	1. Pers.
תִּפְקְדוּ	יִפְקְדוּ	M.
	אִפְקְדוּ	C.
תִּפְקְדֵי	תִּפְקְדֵי	F.

CAP.

CAP. XIX.

De secunda conjugationis
passivâ.

Secunda conjugatio Passi-
va Pual.

Præteritum.

Singulare.

1	2	3. Pers.	
פָּקַדְתִּי	פָּקַדְתָּ	פָּקַד	M.
	פָּקַדְתָּ	פָּקַדְהָ	C.
		פָּקַדְהָ	F.

Plurale.

1	2	3. Pers.	
פָּקַדְנוּ	פָּקַדְתֶּם	פָּקְדוּ	M.
	פָּקַדְתֶּם	פָּקְדוּ	C.
		פָּקְדוּ	F.

Par-

GRAMM. HEBR.

Participium praesens.

פָּקְדִים	פָּקֵד	M.
פָּקְדוֹת	פָּקְדָה	F.

Infinitivus.

פָּקֹד

Futurum.

Singular.

2	3	1. Pers.
תִּפְקֹד	יִפְקֹד	M.
תִּפְקְדִי	תִּפְקֹד	C.
		F.

Plurale.

2	3	1. Pers.
תִּפְקְדוּ	יִפְקְדוּ	M.
	תִּפְקְדוּן	C.
		F.
	C	CAP.

ISAG. METHOD.

C A P. XX.

De tertia Conjugationis
forma activa.

Tertia conjugatio Hiphil.

Præteritum.

Singulare.

1	2	3. Pers.
הִפְקַדְתִּי	הִפְקַדְתָּ	הִפְקַדְתָּ M. C. הִפְקַדְתָּ F.

Plurale.

1.	2	3 Persona.
הִפְקַדְתֶּם	הִפְקַדְתֶּם	M. C. הִפְקַדְתֶּם F.
	הִפְקַדְתֶּם	Par-

Participium praesens.

מפקיר	מפקד	M.
מפקירה	מפקד	F.

Participium prateritum.

מפקד	מפקד	M.
מפקדה	מפקדה	F.

Infinitivus.

למפקד	למפקד	vel	למפקד
למפקדה	למפקדה		

Imperativus.

מפקד	מפקד	M.
מפקדה	מפקדה	F.

*Futurum.**Singulare.*

2	3	1. Pers.
מפקד	מפקד	M.
מפקדה	מפקדה	F.
		Plu-

Plurale.

2	3	1. Pers.
תִּפְקִידוּ	יִפְקִידוּ	M.
	תִּפְקִידוּ	C.
		F.

CAP. XXI.

De tertia Conjugationis
passiva.

Tertia conjugatio Passiva
Hophal.

Præteritum.

Singulare.

1	2	3. Pers.
הִפְקַדְתִּי	הִפְקַדְתָּ	M.
	הִפְקַדְתָּ	C.
		F.
		Plu-

Plurale.

1.	2	3	Persona.
הַפְקִינִי	הַפְקִינֶה	הַפְקִינֵהוּ	M.
		הַפְקִינֵהוּ	C.
		הַפְקִינֵהוּ	F.

Infinitivus.

הַפְקִי

*Futurum.**Singulare.*

2	3	1. Pers.
הַפְקִי	יַפְקִי	M.
תַּפְקִי	תַּפְקִי	C.
		F.

Plurale.

2	3	1. Pers.
תַּפְקִי	יַפְקִי	M.
	תַּפְקִי	C.
		F.
C 3		CAP.

ISAG. METH.

C A P. XXII.

De quarta conjugatione
reciproca.

Quarta Conjugatio Hitpacl.

Præteritum.

Singulare.

I	2	3. Pers.
	הִתְפַּקְרָה	הִתְפַּקְרָה M.
הִתְפַּקְרָה		C.
	הִתְפַּקְרָה	הִתְפַּקְרָה F.

Plurale.

I	2	3. Pers.
	הִתְפַּקְרְתֶּם	M.
הִתְפַּקְרְתֶּם		C.
	הִתְפַּקְרְתֶּן	F.

Par-

Participium praesens.

מתפקד	מתפקד	M.
מתפקד	מתפקד	F.

Infinitivus.

התפקד: להתפקד להתפקד
מהתפקד

Imperativus.

התפקד	התפקד	M.
התפקד	התפקד	F.

*Futurum.**Singulare.*

2	3	1. Pers.
התפקד	יתפקד	M.
התפקד	יתפקד	C.
		F.

Plurale.

2	3	1. Pers.
התפקד	יתפקד	M.
התפקד	יתפקד	C.
		F.
		Tan

C A P. XXIII.

De verbi imperfecti distributione.

Tantum de verbo perfecto. Imperfectum patiens in radice aliquid imperfecti, est minutum, aut abundans. Minutum ternarium literarum radicalium numerum minuit: estq; simplex aut compositum. Simplex, vnicam duntaxat habens literam imperfectam, est defectuum, aut quiescens. Defectuum habet vnam ex tribus deficientem, compensandam daghes forti: eamq; vel primam, vel secundam vel tertiam.

C A P. XXIV.

De deficiente in primâ radicali.

Prima

Prima deficit, daghes forti secunda impresso; quando ei post literas seruales subiiciendum fuerit scheva quiescens: nisi, quod infinitivus Kál primam amissam compenſet, adiecto ך ad calcem præcedente duplici seghól: Imperativus verò ejusdem, eandem abijciat absq; ulla compensatione, sequenti pàthach. Est autem prima deficiens, vel jod: in quinque sequente י, ut יצב, stetit, יצק, יצר, יצו; in duobus non item ut יקח, יקח: vel Nun, non sequente gutturali, ut יקח, יקח, accessit.

Grammaticis dicitur secundus ordo verborum.

Prima species.

Secunda species.

C A P. XXV.

De deficiente in secunda radicali.

Defectivum in secunda est; quod eam geminat, ut סבב circumivit. Quod cum fit, secundæ abjeto.

Grammaticis est sextus ordo.

Cis

cta

etæ vocalem rejicit ad primam, ut
 סב: aut imprimit Daghes tertiæ;
 ubi ad eam aliquid accedit, ut סבוי.
 In omnibus verò secundis ac pri-
 mis personis præteritorum post
 tertiam radicalē ante augmenta,
 inferit Cholem pro scheva quie-
 ſcenti: quod sub una eademq; lite-
 ra cum Daghes forti, præsertim,
 præſente accentu, non poteſt con-
 ſiſtere, ut סבֿור.

Conjugatio Kal.

Præteritum.

Singulare.

סבֿותי	סבֿות	סב	M.
			C.
	סבֿור	סבֿה	F.

Plurale.

סבֿנו	סבֿותם		M.
		סבֿו	C.
	סבֿוּם		F.

Be-

Benoni.

כָּבִים	סָב	M.
כְּבוֹרָה	סִבָּה	F.

Paul perfectum est.

סָבִיב

Infinitivus.

סָוֵב : בְּסֻב

Imperativus.

סָוֵב סָוֵב סָוֵב סָוֵב

*Futurum.**Singulare.*

תִּסְוֵב	יִסְוֵב	M.
תִּסְוְבוּ	תִּסְוֵב	C.
		F.

Plurale.

תִּסְוְבוּ	יִסְוְבוּ	M.
	תִּסְוְבוּ	C.
		F.
		Ni-

Niphal.

Præteritum.

Singular.

נִסְבֹּתִי	נִסְבֹּת	נִסְבָּ M.
	נִסְבֹּתָ	C.
	נִסְבָּה	F.

Plurale.

נִסְבֹּנוּ	נִסְבֹּתֶם	M.
	נִסְבֹּתֶיךָ	C.
	נִסְבָּהֶם	F.

Participium præsens.

נִסְבֵּי	נִסְבֵּי	M.
נִסְבֵּיךָ	נִסְבֵּיהֶם	F.

Infinitivus.

הִסְבֹּב בְּהִסְבֹּב לְהִסְבֹּב מִהִסְבֹּב

Imperativus.

הִסְבֵּה הִסְבֵּי הִסְבֵּיךָ הִסְבֵּיךָ

Futurum.

אֶסְבֵּי אֶסְבֵּיךָ &c. vel אֶסְבֵּיךָ

Secun-

Secunda conjugatio præter
formam perfectam סִבֵּב plerunq;
vocale brevem primæ, & Da-
ghes componit in cholem, ut סִבֵּב.
Tertia, scheva quiescens primæ
cum vocali brevi literæ servilis
contrahit in longam cognatam,
secundæ abjectæ vocali translata
ad primam; quæ ad differentiam
quiescentium Ajin pro chirek ma-
gno, habet tsere vertendum, sub-
sequente Daghes & accentu, in
Chirék parvum, ut חִסְבֹּת הַסֵּב.
Quarta sequitur secundam.

CAP. XXVI.

*De deficiente in tertia
radicali.*

Defectivum in tertia ante ean-
dem servilem definit, vel in Nun,
ut סִבֵּן; vel in Tau, ut סִבֵּת.

CAP.

CAP. XXVII.

De quiescente in prima radicali.

*Allyocant
tertium
ordinem.*

*Prima
species.*

*Secunda
species.*

Adhuc de defectivis : Quiescens habet quiescentem, vel primam vel secundam, vel tertiam. Prima est vel Aleph, vel jod. Aleph in אָכַל, אָחַז, אָבַר. Quiescit in futuro Kal in cholem, vel propter נ servile occultatum, ut אָכַל: vel ascriptum, ut אָכַל. Quiescens prima jod, ut יָשַׁב, in Kal infinitivum plerumque format, ut defectivum in prima. In imperativo, abjecto jod, secundæ frequentius subscribit tsere, ad differentiam defectivi in prima, ut יָשַׁב. In futuro occultat jod in tsere ut : יָשַׁב. In Niphal, & tertia mutat jod in Vau, vel mobile, ut יָשַׁב: vel quiescens in cholem, ut יָשַׁב, aut schurek, ut מוֹשֶׁב.

CAP.

CAP. XXVIII.

De quiescente in secunda radicali.

Quiescens in secunda Vau, ut **וַיִּפ**, vel jod, ut **יִפְּ**, indicat mediam quiescentem, vel vocali longa sub prima, ut **וַיִּפְּ**: vel, rejecta vocali secundæ ad primam, ut **וַיִּפְּ**. Alias convenit cum duplicantibus Ajin: nisi quod in quatuor posterioribus operationibus Kál desinat in schurek, ut **וַיִּפְּ**: & in Niphal ubique in Chólem: quod, sequente tertiam in præterito altero **י**, mutatur in Schurek, ut **וַיִּפְּ**. Atque in Hiphil præteriti secundam vocalem etiam format perfecte, ut **וַיִּפְּ**.

Grammaticæ alijs est ordo quartus.

CAP. XXIX.

De quiescente in tertia radicali.

Qui-

*Vocatur**Grammaticis ordo quintus.**Prima species.**Secunda species.*

Quiescens in tertia efferenda per scheva quiescens, desinit in Aleph vel He. Aleph, ut נָשָׂא, pro patach ubiq; quiescit in Kamets; quod & fit in Imperativo, & futuro primæ activæ. Sed in secundis, ac primis personis præteritorum cæterarum conjugationum in tsere. In infinitivis quiescens, frequentiùs in cholem assumit ה, ut מְנַחֵם. In imperativis & futuris pluralibus fœmininis quiescit in seghol, ut מְנַחֵם. Tertia He sine Mappik, ut מְנַחֵם, quiescit initio omnium præteritorum in Kamets: participiorum (præter Paul primæ, ubi in jod vertitur) & futurorum in seghol: imperativorum in tsere, infinitivis etiã habentibus ה sine He. In medio mutata in jod, in Kâl in Chirek, in tribus passivis in tsere, in reliquis post utrunq; , nisi quod magis Piel post chirek, in Hiphil post tsere, In imperativis & futuris

ris ante נַח post seghól. Post sche-
va mobile, sequenti una ex ו' ו',
abscondita suam vocalem rejicit
ad secundam, ut גִּוְלָהּ, excepta ter-
tia præteriti foeminina : ubi mura-
tur in ה, ut גִּלְתָּהּ.

C A P. XXX.

*De verbo imperfecto com-
posito.*

Compositum porrò verbum im-
perfectum duas habet literas im-
perfectas judicandas ex simplici-
bus : estq; uniusmodi, scilicet de-
fectivum constans in utraq; extre-
mitate deficientibus, vel iidem,
ut נָחַן, vel diversis, ut נָשַׁת, נִצַּח.
& quiescens habēs cum tertia qui-
escenti, quiescentem vel primam
sive Aleph cum He, ut נָחַה, sive
jod cum Aleph, ut נִצַּח, & He, ut
נִצַּח; uel secundam Vau cum N, ut
נִצַּח.

Vitate
nūcupatur
septimus
ordo:
Compositus
ex quies-
centibus
& defici-
entibus.
Compositio
onem ha-
bet varia-
am.

נָּ: aut mixtum, habens primam deficientem Nun cum tertia quiescenti Aleph, ut נָּשָׁא, seu he; ut נָּמָה; aut secundam quiescentem cum tertia deficienti Nun, ut בָּן, vel Tau, ut מָת. Adhuc de imperfecto minvto.

C A P. XXXI.

De verbo imperfecto abundante.

Abundans ternarium numerum excedens est literarum quatuor, כָּלֵל, aut quinq; ut חֲמִשָּׁה.

C A P. XXXII.

De voce indeclinabili.

Huc usq; de voce declinabili: sequitur indeclinabilis: Aduerbi-um, Præpositio, Conjunctio, Interje-

terjectio. Adverbium juxta varie- *Adverbi-*
tatem significationis est loci שם, *um.*

עֵתָהּ אִמֶּשׁ : Temporis מֶשֶׁם, שָׁמָּה

מֶחֱרָה : Quantitatis רַב : Qualitatis

טוֹב : Similitudinis כֵּן : Affirmandi

אִמְנָה : Negandi לֹא : Demonstran-

די הֵן : Optandi לוֹ : Hortandi נָא :

Ordinis עוֹר : Interrogandi מָדוּעַ :

Dubitandi פֶּן, &c.

Præpositiones sunt אֶל, אֶצֶל, *Præposi-*
בֵּין, בְּעִבְרִית, בֵּין, וְזֶלֶת, חוּץ, לִפְנֵי, לְפָנָיו, לְבָר, *tio.*

אַחֶר, מִן, נֶגֶד, נֶכֶח, סָבִיב, עַל, עִם, תַּחַת.

Conjunctio est copulativa וְ, *Coniunctio.*

אֶת : Disiunctiva אוֹ : Adversativa *ctio.*

אֲבָל, אֲדָּה : Causalis כִּי, אִם : Ratio-

nalis לִכְן. Interjectio est Gauden-

tis הֵאָחָה : Dolentis אָחָה, הָהָה : Excla-

mantis הֵיֵי.

C A P. XXXIII.

De Syntaxi præfixorum.

Haëtenus de Etymologia.

D 2 Syn-

Syntaxis est conjuncta, & separata. Conjuncta est prefixorum, aut affixorum. Præfixa sunt septem: ש, משמים, ut שלא, מ, משה וכלב, ה, & quidem emphaticum usitate habet patach, sequente daghes, ut הנה: Interrogativum הנה: ut הנה. וכלב naturaliter punctuantur cum scheva. Sed ante gutturalem scheva composito notatam habet punctum simplex, nisi, quod fiat crassus: בארץ, ביהודה, בארץ. Ante jod cum scheva possident chirek, ut ביהודה. Verum ו ante בומה & scheva sine jod requirit schurek: ante accentum in prima ך. Convertens verò futurum in præteritum habet patach, sequente daghes. כלב ante scheva habent chirek: accedentes autem ad ה demonstrativum illud excludunt, ejusq; occupant punctum.

CAP. XXXIV.

De

De Syntaxi affixorum-

Cæterum affixa affiguntur vocibus declinabilibus, & indeclinabilibus, iisque tam nominibus, quam verbis. In nominibus observanda est adjectio cōsonantis jod in duobus singularibus אֶחָד, אֶבְיָד : & pluralibus fœmininis צְרָקְתֵּינִי : atque vocalis ad literam postremam, ut דְּבָרִי : Detractio ם pluralis, ut דְּבָרֶיךָ, & scheva ab ultima litera ante affixa imperfecta, ut דְּבָרוֹ : atque mutatio ה in ת, ut צְרָקְתוּ.

CAP. XXXV.

De Syntaxi vocalium seu elevatione earum.

Et vocalium Kamets, Tſere, Seghol, & Cholem : quarum priores tres positæ primo loco, modo

D 3 tſere

tfere, nè maneat nō sequatur cho-
 lem, vel schurek, semper mutan-
 tur in scheva : quod sequente al-
 tero : , transit in chirek, ut בגדו :
 aut, si est ex^a sub prima potissi-
 mum gutturali in עברו : aut ex^a
 sub ה, vel ע in^a, ut חלקו : secundo
 loco camets, & tfere post^a migrāt
 numero singulari ante כם & כן in^a,
 ut דברכן plurali ante affixa gra-
 via in : , ut דבריכם : alioqui tfere
 mutuatur in : , ut כורמן : quod ta-
 men cum ה, כם, כן cōvertitur in^a,
 ut כורמן. Seghol verò, alias trans-
 iens in scheva, in plurali cum af-
 fixis levibus mutatur in^a ut בגדו.
 cholem, sequente e^a, aut ejus loco
 , vertitur in Camets Catūph, ut
 קרשי. In verbis porrò ferè est ea-
 dem ratio addendi vocales; detra-
 hendi vocalem ante ו, & ת; atque
 murandi literam ה in ת, & מ, & נ in
 ו; & vocalem^a syllabæ primæ ac^a
 , & ו Secundæ in : eiusdem verò
 in

in & , in vel: Præterea ex indeclinabilibus componuntur affixa cum adverbis, & præpositionibus induentibus magna ex parte formam pluralem masculinam.

CAP. XXXVI.

De Syntaxi convenientia.

Restat Syntaxis separata convenientiæ, & erectionis.

Convenientiæ est vocum declinabilium, ut nominis, cum nomine איש טוב; vel verbo יהיה ישמע: *Hac struetura vos*
aut indeclinabilium, & quidem, ces comes
vel cum nominibus, vel cum verbis, vel cum utrisq; munibus
Coniunctiones verò sunt: præpositivæ, accidentibus
postpositivæ, communibus conueniunt.

CAP. XXXVII.

De Syntaxi rectionis.

Hac stru- Deniq; rectio similiter est de-
ctura vos clinabilem, ut nominis, si opus
ces jun- est, propter sequentem genitivum
guntur nonnihil mutandi מְלִכֵי אֶרֶץ. Psal.
facta casus 2. v. 10. & Verbi, tam cum nomi-
mutatio ne, ut יִרְאֶה יְהוָה, Proverb. 3. v. 7.
ne. quam cum verbo, ut יִתֵּן דָּבָר, Iob
II. v. 5. aut indeclinabilem,
ut עַל הָרִי.

F I N I S.

MODVS QVO ꝑ N- vestigari possunt radices apud Hebraeos.

ID Hebraei radicem investigare quod Graeci δέμα querere, nuncupant. Vt vero apud illos in δμαλός, & iuxta lineam rectam deductis facilius: in ἀνομαλός quae à tramine deflectunt, difficilior δέμα. Quid est inquisitio: sic in Hebraeorum verborum flexione. si ea sunt perfecta, facilius: sin imperfecta, laboriosiore ratione indagari potest radix, quae tribus saltem constat literis. Occurrit autem omnis radix apud Hebraeos vel nuda & absoluta, quae afficitur literis utrobique, caret, quod contingit tam in nomine quam in verbo. non enim omnia nomina à verbis nec omnia verba à nominibus deducuntur: vel vestita affirmativis literis in principio, vel in fine, vel utrobique. Atque tum invenitur radix פקדון & פקדון quadam. Quippe hac, dictionem, cum illa literis preformativis & affirmativis onerata videmus. levamus in principio & in fine. Fit autem id vel abiectio in abundantia: vel adiectione in penuria. Nam ut nuda videatur radix, quicquid literarum servilium ac

certum fuerit. id totum abijciendum. & diverso, si ternarius literarum radicalium numerus sibi non constat, est adiectione certa explendus.

Sunt hinc duo Modi eruenda radices.

Prior est perfectorum verborum, quæ quocumq; modo coniugata, nunquam ullam radicalem amittunt, ut וַיִּשְׁמְרֵתָם Mal. 2. v. 15. Abijce hic à fronte $\vee$ copulans, & $\vee$ Characterem formantem; Deinde in fine Syllabam תָּם formantem personam secundam, & prodibunt tres radicales שְׁמֵר, quibus iuxta analogiam, si substernantur puncta, radix erit שְׁמֵר. In hoc modo minus laboris est, cum in oculos semper radicales omnes incurrant. Modus alter scrutatur radicem in verbis imperfectis in quibus ut plurimum restituenda est radicalis deperdita.

Fit id simpliciter vel compositè.

Simplex modus est cum una tantum accersenda est, idq; vel in deficientibus vel quiescentibus.

Expletur numerus ternarius radicalium literarum hic, gemina ratione, ex defectu & ex quiete.

Exple-

Et quidem in deficientibus aut primâ aut secundâ aut tertiâ.

Si defecerit una alicubi, restituenda erit in singulis hisce speciebus. Nota defectus est Daghes.

Si prima deficit, Dages in secundâ: si secunda abest, Dages in tertiâ: si verò tertia desideratur, Dages in servili, sequente tertia an radicalem, impressum reperitur.

Sic prima cautione, cum secunde radicali Dages impressum est, prima restituenda erit, ut: מִלְכָּם Malach. 2. v. 12. abiectio ex mutatione sheva, & וְ charactere participiorum cum וְ forma coniugationis: supersunt due duntaxat literæ מִלְכָּם quarum prior dages, vestigium defectus antecedentis gestat. Preposito igitur וְ , & legitimis adiunctis punctis, radix emergit מִלְכָּם accessit.

Cautione secundâ, radicis secunda, per Dages defectus notam, in tertia radicali denotatur, est reducenda, ut קִינָה à statutis meis Malch. 3. v. 9. Si hic primo וְ prepositionem, & וְ affixum pronomen abieceris, due radicales supererunt קִינָה quarum posterior Dages gerit, quo significatur, defecisse secundam, tertia קִינָה & similem. Hac evocata ex Dages, exurgit radix קִינָה decrevit.

Tertia

Tertia Cautione, tertia radicalis explenda venit ut דָּבָר corrupisti Mal. 2. 8. Integra syllaba דָּבָ hic affirmativa persona est, quæ abiecta duæ superstites sūt radicales בָּר , tertia autē וְיָבִיט servili Flex dages est elicienda, & tum stabit radix בָּרַב corrupta. Observatus his cautionibus in defectivis nullam non poteris rimari radicem.

In imperfectis vel his quiescentibus querende radicis modus hic est, cum vel prima vel secunda vel tertia radicalis ex quiete vocalis longæ, tanquam ex somno excitata evocatur. Notanda hic quoque tres cautiones, Prima cautione, est radici prima litera restituenta, quod sit cum נ implicitum elicitur. Sepius verò: quocumq; modo id in longâ vocali latuerit, ut: נִבְרַח , Malac. 1. v. 6. In Exemplo hoc post abiectum בְּ heemanicum, & affixum, cum id nunquam fiat hebrais prima radicalis, resolvendum est in iod & prodibit radix נִבְרַח timuit.

Secunda cautio, in quiescentibus media radicali somno sepulta, ex longâ vocali excitat, ut דָּבָר Mal. 4. v. 1. In hac dictione abiecta syllaba דָּבָ pluralem numerum formante, supersunt duæ literæ בָּר cum longa vocali: tertia ut producatu radicalis, necesse est

est excitetur cx'' in qua latet occultatū , hac inventa radix erit לל superbivit, verbum quarti ordinis quiescentis in secunda.

Cautione tertia, tertia quoque querenda radicalis ut ללל Mal. 2. v. 9. despecti. Si in hoc exemplo abieceris ל characteristicum coniugationis, & Syllabam ל formativam: remanebunt due literae לל : hic tertiam nec præponendo nec inserendo invenies, restat ergo ut fiat id apponendo literam ה , & resultabit radix ללה contempsit, quinti ordinis, in tertia radicali quiescens. Peculiaris in hoc ordine est usus secunda quiescentis speciei, in qua in futuro si præponitur ל conuertens, tertia radicalis excidit ut ללה videbit ללה respiciet ללה & faciet. Hic semper opponenda est litera ה , & fiet radix ללה , ללה , עשה .

Atque hi sunt simplices rimandæ radicis modi: in quibus post abiectas una vel deficiens vel quiescens, est advocanda.

Modus compositus est, cum post formas suas abiectas, una duntaxat apparet radicalis, eaque semper media. Ut לל inclina, Psal. 17. v. 6. לל percutite, Zach. 13. v. 7. לל dare Gen. 4. v. 12. In horum exemplorum primo & secundo ל character est biphil

coniu-

coniugationis, in tertio $\aleph$ posterius formativum infinitivi temporis. His abiectis ubiq³ manet una radice. Et ergo ternarius numerus radicalium expleatur, necesse est præponi & apponi literas. In primo & secundo ex^o plo præpone $\aleph$ in principio, & appone in fine $\aleph$, & proficiet radix $\aleph\aleph\aleph$ inclinavit, $\aleph\aleph\aleph$ percussit, quæ more descendentium in primâ, $\aleph$ & $\aleph$ in imperativis hiphil abijciunt. In tertio exemplo à fronte & à tergo $\aleph$ adijciendum est & prodibit radix $\aleph\aleph\aleph$ dedit.

In verbis imperfectis abundantibus quæ superant tria litterarum, interdum fit reductionis ad ternarium, si $\delta\mu\omicron\gamma\epsilon\upsilon\acute{\nu}$ quadam sunt elementa, ut $\aleph\aleph\aleph$ sustinens Mal. 3. v. 2, hic si abijcias $\aleph$ participiorum radix erit quatuor litterarum $\aleph\aleph\aleph\aleph$, quæ ex numero minore est nata, verbi $\aleph\aleph$ ferre. Quando in quadratis omnia elementa sunt $\epsilon\tau\epsilon\gamma\omicron\gamma\epsilon\upsilon\acute{\nu}$, reductionis opus nulla est, cum non sint ex Hebræa profapia: sed aliunde irrepserint.

Ad hunc modum queritur quod, in nominibus radix: alia enim nomina absoluta, alia hecmanica sunt: hæc aliquam servilem asciverunt, illa nullam. Vtraq³ aut perfecta aut imperfecta sunt. Priora ex perfectis veribus, posteriora ex imperfectis ortum traxerunt.

Hinc

Hinc nomina imperfecta vel ex deficientib. vel ex quiescentibus verbis descendūt. Ex deficiente in primā vt מַבּוּעַ à מָבַע: in secundā vt מִגְדָּה volumen, à גָּדַל. Ex tertia specie verborum deficientium non fiunt nomina imperfecta. Sic ex quiescente in primā ut מוֹסֵר castigatio à יָסַר: in secundā ut זָרָן superbia à זָרַר: in tertiā, ut בֶּן filius à בָּנָה. Descendunt quoq. nomina à verbis compositis imperfectis, ut נֶשֶׁם nubes à נָשָׂא, צִוּחָה sordes à נָצַף. Sic διαβολα mentis, in inquirendā radice, verbi vel nominis, per omnes ordines verborum discurrendum erit. Radia cū autem hoc modo investigatarum significata, Lexica Hebræa & verbi vsus suppeditabit.

Hanc virgulam, quā ceu conto radices exquirere possis, lector φιλέσθαι, qui flagras exercendæ sanctæ linguæ tibi monstrare voluit.

M. Laurentius Fabricius
Dantiscanus Witemb.
Hebrææ linguæ Profes-
sor P.